

Arrest

nr. 172 665 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. COUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

***“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE
MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: L(...)
Voorna(a)m(en): J(...)
Nationaliteit: Filipijnen
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: 2 (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 20/09/2011 in functie van haar echtgenoot AM. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Betrokkene is op 04/12/2014 officieel gescheiden, Bovendien woonde zij al een hele tijd niet meer samen met haar toenmalige echtgenoot. Het proces- verbaal opgesteld door de lokale politie Oostende 001824/14 dd 20/03/2014 bevestigde dit. Overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 23/02/2015 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Huurovereenkomst
- Tewerkstellingsattest adecco
- Brief K(...) (Filipijnse organisatie Oostende)
- Formulier gezondheidsbeoordeling werknemer
- Deelcertificaten Nederlands (dd, 07/06/2012 - 20/01/2014 - 12/06/2014)
- Certificaat leertraject Nederlands dd 07/06/2012
- Attest CM zorgverzekering Attest inburgering 04/04/2014
- Woon verzekering
- Aanslagbiljet met echtgenoot inkomsten 2013
-

Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkene niet onder de uitzonderingsgronden valt overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 22/08/2011 in Nederland, de aanvraag die daadwerkelijk tot verblijfsrecht heeft geleid dateert van 20/09/2011. Toen het koppel op 20/03/2014 niet meer bleek samen te wonen (PV 001824/14 Lokale Politie Oostende), was er helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar effectieve gezamenlijke vestiging. Van kinderen (van een EU-burger) is nergens sprake, noch van een 'schrijnende situatie', vandaar dat evenmin de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2°, 3° of 4° sprake is. Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het verblijfsrecht heeft betrokkene eigenlijk niets dienstig overgemaakt. Uit geen van de documenten blijkt immers dat de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, gezondheidstoestand en haar gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong, de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Gezien betrokkene kennelijk jarenlang in het land van oorsprong heeft gewoond en slechts zeer kort in België, is het redelijk aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn

Voor zover de documenten betreffende de inburgering werden voorgelegd in dit kader kan alleen maar worden opgemerkt dat de inburgeringscursus voor die gezinshereniging heeft aangevraagd/bekomen verplicht is door de Vlaamse gemeenschap en dus niet van een uitzonderlijke integratie getuigt.

Wat betreft haar sociale, culturele en economische integratie kan inderdaad aan de hand van voorgelegde stukken, worden vastgesteld dat betrokkene zich heeft ingezet om de taal te leren en te werken. Van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt dit echter niet. Indien de wetgever(in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42 quater, §4 van de wet van 15.12.1980 dmv de richtlijn 2004/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht

verder te zetten., ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar wettelijke samenwoning moet geweest zijn, niet zijn opgenomen. Uit het geheel van de voorgelegde stavingsdocumenten blijkt niet dat betrokkene het verblijfsrecht kan behouden of een beëindiging van het verblijfsrecht om humanitaire redenen onwenselijk is.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”, van de artikelen 7 en 42quater, § 1, 4° en § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“4.1.1

De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 17 februari 2015, in strijd is met de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

“Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.”

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus in om de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk) te begrijpen.

Bij het afleveren van een beslissing waarbij het verblijfsrecht van een derdelander wordt ingetrokken, zoals in casu, dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954)

Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> [1 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven OF moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; 4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden; 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°; 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven; 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet; 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging; 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen; 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden; 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken; [1 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.]1 [1 Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden. Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan. De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.]1 De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is. Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden. Na (vijf) maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld. <W 1999-04-29/70, art. 2, 017; Inwerkingtreding : 06-07-1999> (In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.) <W 1999-04-29/70, art. 3, A, 017; Inwerkingtreding : 06-07-1999>”

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, werd de bestreden beslissing afgeleverd zonder een nauwkeurig onderzoek van de elementen eigen aan dit dossier uit te voeren. Verzoekende partij heeft de bestreden beslissing gekregen, een danig levensingrijpende beslissing, zonder het nagaan van de specifieke elementen eigen aan haar dossier.

De verwerende partij heeft louter naar de door verzoekende partij neergelegde documenten gekeken en op basis van deze, niet allen veel zeggende, documenten haar beslissing genomen.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een dergelijke verregaande beslissing zoals in casu de bijlage 21 af te leveren - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van het internationaal en/of nationaal recht bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

4.1.2.

Vooreerst is duidelijk dat verwerende partij zeer onzorgvuldig te werk ging bij het onderzoek of aan de voorwaarden voor het artikel 42quater, §1, 4° en artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet kon voldaan zijn.

Volgens de bestreden beslissing zou geen enkele toepassing gemaakt kunnen worden van het betrokken artikel nu er volgens verwerende partij helemaal geen sprake is van ten minste drie jaar gezamenlijke vestiging van verzoekster en haar ex-echtgenoot, de heer A.M..

Een inbreuk van het artikel 42quater, §4, 1° Vreemdelingenwet ligt ontegensprekelijk voor!

Nergens in de wet wordt gestipuleerd hoe een persoon de termijn van drie jaar gezamenlijke vestiging dient te bewijzen, zo kan aangenomen worden dat zelfs een loutere verklaring zou volstaan.

Verzoekster is dan ook formeel. Zij kwam eind december 2010 richting Europa. Dit aan de hand van een reisvisum.

Zodoende heeft verzoekster zeker sinds eind december 2010 bij haar ex-echtgenoot gewoond en met hem samengeleefd.

Ter bewijs legt zij enkele stukken neer: haar reisvisum om naar Nederland af te reizen (stuk 2) en enkel afdrucken van haar Facebook-account waaruit blijkt dat zij eind december 2010 richting Nederland trok (stuk 3).

Uit de bestreden beslissing volgt nergens dat verwerende partij effectief is nagegaan of er weldegelijk niet van een samenwoning van drie jaar sprake kon zijn. Zulks het geval is, ligt ontegensprekelijk een schending van de materiële motiveringsplicht voor (stuk 4: RvV 23 juni 2014, nr. 125.926).

Bovendien steunt verwerende partij haar beslissing op het feit dat verzoekende partij zeker sinds 20 maart 2014 niet meer bij haar ex-echtgenoot woonde. Echter behoort het effectief samenwonen niet letterlijk tot de definitie die aan het begrip gezamenlijke vestiging kan gegeven worden. Enkel het bestaan van een minimum aan relaties tussen de (ex-)echtgenoten volstaat (stuk 5: RvV 19 april 2010, nr. 41.764).

Tot slot verwijst verzoekster in dit kader op de volgende woorden vermeld in het artikel 42quater, §4, 1° Vreemdelingenwet: "indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest."

Derhalve is het niet omdat verzoekster een tijdje in Nederland met haar ex-echtgenoot heeft samengewoond dat zij daarom niet onder toepassing van het voormelde artikel zou kunnen vallen.

Ook het feit dat zij nog niet gehuwd waren op het ogenblik van de effectieve samenwoning noch dat zij reeds een verblijfsrecht had, hebben geen enkele betekenis voor het beoordelen van de notie gezamenlijke vestiging (stuk 6: RvV 17 mei 2011, nr. 61.652).

Duidelijk is dat verwerende partij een manifeste inbreuk op de op haar rustende materiële motiveringsplicht heeft begaan en zo het artikel 42quater, §4, 1° Vreemdelingenwet volledig foutief heeft toegepast.

4.1.3.

Bovendien verliest verwerende partij in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet - in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

In casu dringt een schending van het artikel 8 EVRM zich overduidelijk op.

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De wet stipuleert dat verwerende partij dient rekening te houden met meer voordelige bepalingen vervat in het internationaal recht.

Verzoekende partij haalt het artikel 8 EVRM aan dat stelt: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de

bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In dit opzicht wordt verwezen naar de memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet dat stelt dat zelfs al zou een overheid louter toepassing maken van de op hen rustende gebonden bevoegdheid, geen bevel om het grondgebied te verlaten kan noch mag uitgevaardigd worden tegen een derdelander die onwettig op het grondgebied verblijft indien een schending van het artikel 8 EVRM meer dan waarschijnlijk is.

De memorie van toelichting vermeldt dat de verplichting een derdelander te verwijderen omwille van het feit dat hij geen geldige papieren bezit “geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt tevens geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Ongeacht het feit verzoekster op datum van 23 februari 2015 gevraagd werd haar individuele situatie toe te lichten en daarop door verzoekster enkele documenten werden voorgelegd, dient toch ook met haar persoonlijke situatie op relationeel vlak rekening gehouden te worden.

Sinds december 2014 heeft verzoekster een relatie met de heer L(...) S(...), wonende te (...).

Op het ogenblik dat verzoekster samen met haar huidige vriend beslist de stap tot wettelijke samenwoning te zetten, wordt zij geconfronteerd met de beslissing dd. 10 september 2015 (kennisgeving 17 februari 2016)!

Er is hier op zijn minst sprake van een zeer laattijdige kennisgeving en nonchalance van verwerende partij.

Bovendien is het voor verzoekster niet mogelijk haar relatie met haar huidige vriend in haar thuisland verder te zetten. De heer S(...) heeft de Belgische nationaliteit en kan onmogelijk ons land verlaten. Dit zou voor hem een verlies van werk, familie etc. inhouden.

Derhalve zal bij een uitvoering van de bestreden beslissing onmiskenbaar sprake zijn van een schending van het artikel 8 EVRM.

In dit opzicht werd dan ook door verwerende partij een schending van het artikel 42quater, §1, 3e lid van de Vreemdelingenwet begaan.

Dit artikel luidt als volgt “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

4.1.4.

Tot slot spelen ook nog humanitaire redenen mee bij het beoordelen of een derdelander gerechtigd is om het verblijfsrecht toegekend omwille van gezinshereniging met een EU-burger te behouden.

In casu werd door verwerende partij geoordeeld dat de door verzoekster voorgelegde documenten niet dienstig waren, quod serte non.

Verzoekster kwam reeds eind 2010 naar Europa. Sinds 2011 verblijft zij in België. Op heden verblijft zij derhalve meer dan vijf jaar op het Europese grondgebied. Daar waar verwerende partij stelt dat haar verblijf alhier geen reden kan zijn om haar niet naar haar thuisland terug te sturen nu dit klaarblijkelijk volgens verweerster niet lang genoeg is, volgt verzoekster haar niet.

Verzoekster heeft sinds haar aankomst in België verschillende contacten gelegd en hier haar nieuwe leven opgebouwd.

Zo blijkt ook uit het onlangs verkregen arbeidscontract voor onbepaalde duur bij C(...) Belgium (stuk 7).

Eveneens haar nieuwe relatie getuigt van een wezenlijke integratie in onze maatschappij.

Er liggen weldegelijk voldoende humanitaire elementen aan de grondslag van het dossier van verzoekster die haar verblijf op het Belgisch grondgebied rechtvaardigen.

Het staat derhalve, gelet op de boven gaande informatie, vast dat verwerende partij een manifeste fout beging bij het beoordelen van het dossier van verzoekster.

Bij een terugzending van verzoekende partij naar haar land van herkomst kent zij enerzijds ontegensprekelijk een reële kans op blootstelling aan een schending van het artikel 8 EVRM.

Daarnaast staat het vast dat verwerende partij bij haar beoordeling een inbreuk op het artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet beging!

In die zin zijn de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 7 en 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM geschonden.

Het door verzoekende partij ingeroepen middel is derhalve ernstig en gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende

karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Met het oog op een goede rechtsbedeling zal het tweede middelonderdeel, dat zich richt tegen de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, als eerste worden besproken. Verder zullen het eerste, het derde en het vierde middelonderdeel gezamenlijk worden besproken nu zij zich richten tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)”

In de bestreden beslissing valt te lezen dat de verzoekende partij niet onder één van de uitzonderingsgronden valt overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt evenwel dat de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd. Zij stelt hier dat, aangezien er niet in de wet wordt gestipuleerd hoe een persoon de termijn van drie jaar gezamenlijke vestiging dient te bewijzen, zelfs een loutere verklaring zou volstaan. Zij stelt vervolgens dat zij zeker sinds eind december 2010 bij haar ex-echtgenoot heeft gewoond en er mee heeft samengeleefd, en dat dit blijkt uit het feit dat zij eind december 2010 aan de hand van een reisvisum naar Europa kwam, hetgeen ook blijkt uit haar facebookaccount. Voorts stelt zij dat het effectief samenwonen niet in acht moet worden genomen, maar dat moet worden nagegaan of er nog sprake is van een minimum aan relatie tussen de ex-echtgenoten. Zij betoogt verder dat het niet relevant is dat zij een tijdje heeft samengewoond met de betrokkene in Nederland, en dat het feit dat zij nog niet gehuwd waren op het ogenblik van de effectieve samenwoning geen enkele betekenis heeft voor het beoordelen van de notie gezamenlijke vestiging.

De verzoekende partij poogt derhalve aan te tonen dat zij, in weerwil van het standpunt van de gemachtigde in de bestreden beslissing, onder de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet valt, meer bepaald omdat de gezamenlijke vestiging, van het begin tot de beëindiging ervan, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Als datum van beëindiging neemt de bestreden beslissing het PV van de woonstcontrole van 20 april 2014. De verzoekende partij stelt hieromtrent in het algemeen dat voor de notie “gezamenlijke vestiging” moet worden nagekeken of er nog een minimumrelatie is tussen de betrokken partners, maar zij betreft dit argument niet op haar eigen situatie en toont dus niet aan dat zij na 20 april 2014 nog een gezinscel zouden hebben gevormd.

De discussie betreft verder de startdatum van de termijn van drie jaar. De bestreden beslissing neemt hiervoor 22 augustus 2011, de huwelijksdatum. De verzoekende partij is het daar niet mee eens en neemt daarentegen eind december 2010 als begindatum en beweert dat zij toen reeds met haar ex-echtgenoot samenwoonde.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij per brief van 23 februari 2015 werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon worden nagegaan of zij haar verblijfsrecht nog verder kon uitoefenen. Bij gebrek aan stukken waarmee verzoekster duidelijk heeft aangetoond dat zij onder de uitzonderingscriteria zou vallen -terwijl zij daarover dus wel werd bevraagd- en bij gebrek aan stukken die aantonen vanaf welk ogenblik de gezamenlijke vestiging een aanvang heeft genomen, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om ervan uit te gaan dat de termijn van drie jaar is beginnen te lopen vanaf de voltrekking van het huwelijk. De verzoekende partij tracht één en ander in een ander daglicht te plaatsen door nu te zeggen dat zij reeds sedert december 2010 bij haar ex-echtgenoot introk, en zij voegt dienaangaande haar inreisvisum en haar facebookaccount bij, maar deze stukken brengen geen soelaas. In eerste instantie omdat zij deze elementen niet voor de eerste keer kan invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Ten tweede, en dus ten overvloede, omdat noch het visum, noch het facebookaccount aantonen dat zij op het moment dat zij naar Nederland afreisde onmiddellijk introk bij haar ex-echtgenoot. Verzoekster komt derhalve niet verder dan een aantal niet gestaafde beweringen, die niet volstaan om het standpunt van de verwerende partij als kennelijk onredelijk of niet correct of in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel af te doen. In zoverre zij er nog op wijst dat de verwerende partij niet is nagegaan of er mogelijks sprake zou kunnen zijn van een effectieve samenwoning van drie jaar, moet erop worden gewezen dat zij wel degelijk werd uitgenodigd om de nodige stukken voor te leggen in het kader van een mogelijke beëindiging van haar verblijfsrecht en zij dienaangaande zelf in gebreke is gebleven. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de overheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft, gelet op het voorgaande noch een schending begaan van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Het middelonderdeel, gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, is ongegrond.

2.5. De verzoekende partij verwijst, in de overige middelonderdelen die zijn gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, naar de discretionaire bevoegdheid om het bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet af te geven, en stelt dat de overheid zich moet informeren over alle relevante elementen, eigen aan haar dossier, om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen en sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van het internationaal en/of nationaal recht bij de tenuitvoerlegging van de beslissing. Zij betoogt dat een schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt aangezien er geen rekening is gehouden met haar persoonlijke situatie op relationeel vlak, nu zij sinds december 2014 een relatie heeft met de heer L(...) S(...), wonende te (...).

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij in de nota stelt dat “(...) het opmerkelijk is dat de verzoekende partij met geen woord repte over de voorgehouden nieuwe relatie, niettegenstaande zij op

23.02.2015 verzocht werd haar individuele situatie toe te lichten aan de gemachtigde van de Staatssecretaris (...). De verwerende partij heeft wel degelijk, door deze uitnodiging, aan haar plicht voldaan om zich te informeren alvorens een beslissing te nemen. Aangezien verzoekende partij betoogt dat zij reeds sinds eind december 2014 een relatie heeft, valt niet in te zien waarom zij deze informatie niet zou kunnen hebben meegedeeld toen haar in februari 2015 verzocht werd om haar individuele situatie toe te lichten. De Raad kan enkel vaststellen dat zij haar relatie op dat ogenblik niet beschermenswaardig achtte in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij kon uiteraard geen rekening houden met -en motiveren over- gegevens die haar ten tijde van het beslissingsproces niet werden meegedeeld. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Verzoekster, die in de gelegenheid werd gesteld om alle toelichtingen te geven die zij nuttig achtte in verband met haar persoonlijke situatie en op dat vlak volstrekt in gebreke is gebleven, kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten een schending te hebben begaan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet in zoverre deze bepaling oplegt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Tenslotte verwijst verzoekster naar het feit dat zij reeds meer dan vijf jaar op het Europese grondgebied verblijft en dat zij hier haar leven heeft opgebouwd met een relatie als getuige van een wezenlijke integratie. Zij verwijst ook nog naar een arbeidscontract voor onbepaalde duur dat zij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd.

Met betrekking tot het arbeidscontract moet erop worden gewezen dat het dateert van na de bestreden beslissing, zodat noch de verwerende partij noch de Raad ermee rekening konden/kunnen houden. Voorts geeft verzoekster dan wel aan dat zij het niet eens is met de beoordeling door de verwerende partij van de door haar bijgebrachte documenten, in het bijzonder met de vaststelling dat “gezien betrokkene kennelijk jarenlang in het land van oorsprong heeft gewoond en slechts zeer kort in België, is het redelijk aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn”, echter toont zij op deze manier niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot deze beoordeling is gekomen. Zij brengt geen enkel concreet argument bij dat ertoe zou leiden dat daar anders over zou moeten worden gedacht. Het loutere feit dat zij het niet eens is met de verwerende partij volstaat uiteraard niet.

2.6. De middelonderdelen die zijn gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zijn eveneens ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS